

have været meget forskellige til alle Tider, og det, der nu foreligger i dette Dieblit, har sikkert ikke været egnet til at forene Meningerne. Men jeg kan endnu sige til, at det vil være umuligt, at vi overhovedet kunne have Udtalelser gennem hele vort parlamentariske Liv om det Tilfælde, her foreligger; thi det har aldrig foreligget før. Vi have været velsignede med midlertidige Bevillinger for Indtægter og Udgifter og senere med en anden Titel: „midlertidige Finantslove“, langt mere, end vi burde; men det Tilfælde, at vi ikke have naaet en virkelig Finantslov, har aldrig før foreligget. Der har derfor aldrig foreligget Betragtninger derover før nu ved denne Veilighed, og man kan derfor ikke ved at vise tilbage til Fortiden dersaa udlede Noget om det, som nu foreligger. Dersom jeg troede, der var Noget at vinde ved at vise Sagen tilbage til Statsrevisionen, kunde jeg i Grunden have lyst til at følge det ærede Medlem. Ulemper vilde der være derved, det vil Enhver se; thi dersom det ærede Medlems Billie skulde ske med Hensyn til den ene Part af Statsrevisionens Betænkning, nemlig at den skulde gjøres om af de to andre Revisorer, maatte han dog billigvis ogsaa høre os Andre den Fornøielse, at den Del af Betænkningen, hvortil han slutter sig, paa samme Maade blev gjort om af de to andre Revisorer. Og hvad vilde vi saa faae? Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvad vi saa vilde faae. Vi vilde faae en Kritik af de to Statsrevisorer over de to andre Statsrevisorer's Arbejde og omvendt, og skulde man gaa grundig frem i disse Forhold, vilde Arbejdet sikkert ikke blive kort. Den Betænkning, vi nu have faaet, har egentlig ikke denne Egenstabs; thi i stort Imperial-Oktav-Format indeholder den 383 Sider. Skulle vi have en gjenfærdig Kritik af de to Statsrevisorer over de to Andre's Arbejde, slippe vi ikke med det Tal, og vil saa det ærede Medlem læse Betænkningen? Vil han svare mig med Haanden paa Hjertet, om han vilde læse Betænkningen, dersom vi fik en Fortsættelse af denne Bestaffenhed. Jeg tror ikke, han tør sige ja, og jeg tror ikke, at mange af dette Things eller overhovedet af Rigsdagens Medlemmer — jeg taler slet ikke om Udenforstaaende — vilde give sig af med at læse det. Men jeg kunde alligevel af visse Grunde ønske, at der blev talt noget videre derom af de Herrer Statsrevisorer, fordi jeg kunde ønske, at de vilde fremdrage dette Regnskabs, denne Bevillings Forhold til Grundloven. Det er aabenbart en Forglemmelse, at dette ikke er sket. Dersom man skal opfatte det Spørgsmaal, hvorledes det

Regnskab, der nu foreligger, maa betragtes, er det aabenbart, at man først maatte gaa til Grundlovens Regler med Hensyn til Regnskaber og Revision af Regnskaber, og da vilde man jo finde, at i §§ 48, 49 og 50 handles der om Finantsloven, om Forslag til Finantsloven; der tales ogsaa om Tillægsbevillinger; men der tales ikke et Ord om midlertidige Bevillinger, midlertidige Finantslove, og naar derefter § 50 foreskriver, hvad Statsrevisorerne have at gjøre, staar der: „Disse gennemgaa det aarlige Regnskab og paase, at saantlige Statens Indtægter deri ere blevne opførte, og at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted.“ Man kan ikke Andet end føle Deltagelse for de staftels Statsrevisorer, der ere gaaede til deres Arbejde med denne Grundlovsparagraf for Die. De skulle sammenligne Statsregnskabet med Finantsloven og paase, at ingen Udgift har fundet Sted udenfor Finantsloven, men saa er der ingen Finantslov! Hvad skulle de saa gjøre? Der kan man tale frem og tilbage, man kan her anvende saamegen Skarpsindighed, man vil, man kommer ikke et virkeligt Maal et eneste Skridt nærmere, Tilstanden ligger udenfor Grundloven helt og holdent, Tilstanden er i og for sig meningsløs, og saa sige man om den, hvad man vil; der kan dog ikke komme nogen Mening i den alligevel. Hvad der kan siges i den Anledning, sagde den ærede Ordfører ogsaa paa en meget træffende Maade. Han sagde nemlig, at den One mener Et og den Anden et Andet; det er det Resultat, som Forhandlingen hidtil har bragt os, men man fortsætte saalænge man vil, man kommer ikke til noget andet og bedre Resultat end det: der bliver forskellige Meninger derom, og Enhver vil beholde sin Mening. Hvad bliver saa Resultatet? Ja, det sagde den ærede Ordfører ogsaa ganske træffende. Det var maaske ogsaa nærmest rettet paa et enkelt Spørgsmaal, men det kan med fuld Ret udstrækkes til alle tvivlsomme Spørgsmaal. Han sagde nemlig: Saa maa Rigsdagen lade det gaa. Det var den Bemærkning, den ærede Ordfører gjorde, og som jeg meget vil anbefale Alle til Overveielse. Der er ikke Noget at sige om denne Sag, saaledes at en virkelig begrundet Afgjørelse kan træffes, og derfor er det det Kløgeste og Kædteste at følge den ærede Ordfører's Opfordring og lade Regnskabet gaa. Og jeg vil sige til, at naar henses til, hvad Grunden er til den Kalamitet, under hvilken vi nu sukke, hvad Grunden er til, at al den megen Skarpsindighed skal anvendes uden noget Resultat, saa veed vi jo, at det er den, at Rigsdagen ikke kunde forene sig om en Finantslov. Naar Rigsdagen